

Griet Teck

Filmmaakster

Nathalie Van der Perre

'Ik vind het best uitdagend om er nu al een interview over te geven', zegt filmmaakster Griet Teck. En dan heeft ze het over haar nieuwste langspeeldocumentaire 'Touching infinity'. Ze zit middenin de productie en geeft aan dat ze wat zoekend kan overkomen. 'Ik weet waar ik naartoe werk, maar blijf de dingen in vraag stellen.' Net dat maakt het gesprek zo boeiend.

Hoe is jouw documentairecarrière begonnen?

Het begon met 'Johan', een kort portret van mijn autistische broer dat ik maakte in mijn eerste jaar aan het KASK. Je ziet een aaneenschakeling van rituelen en handelingen, observerend en zonder interviews of voice-over. Teder én hard tegelijk. Voor mij persoonlijk is het een sleutelwerk dat gaat over een manier van kijken naar mensen. Dat cyclische, die terugkerende gedragspatronen, dat boeit me enorm en heeft me ook sterk geïnspireerd bij het maken van mijn eerste langspeeldocumentaire 'Feel my love'.

In mijn werk ga je niet snel interviews zien, omdat dat dat enkel momentopnames zijn. Door het in beeld brengen van rituelen zeg je zoveel meer en laat je ruimte aan de kijker om zich een beeld te vormen. Net daarom zit ook het observerende sterk verankerd in mijn werk. Ik grijp niet graag in, en ik werk meestal alleen. Ik keer overigens

ook vaak zonder camera terug naar de plekken waar ik film. Je creëert een vertrouwensomgeving van waaruit iets authentieks kan ontstaan dat je dan achteraf in het montageproces probeert op te roepen.

Wat was de opzet van 'Feel my love'?

In die film heb ik enkele mensen met dementie gevolgd die samenleefden in

'In mijn werk ga je niet snel interviews zien, omdat dat dat enkel momentopnames zijn.'

Huis Perrekes in Oosterlo. In dit huis - ik noem het niet graag een voorziening, want zo voelt het niet - heb ik veel tijd doorgebracht. Hun aanpak is diep humaan. Ze benaderen de mens achter de

ziekte en werken met de mogelijkheden die er nog zijn, hoe klein ook.

Door speldmicrofoontjes te verstoppen kon ik afstand nemen met de camera, wat voor een heel andere inkijk zorgt. Ik voegde ook geen commentaar toe, je hoeft niet per se te weten wie deze mensen vroeger waren. Door het ziekteproces dat het geheugen aantast, is gisteren of morgen minder relevant. Er wordt vooral geleefd in het nu, en dat is tastbaar in de film. Wat me altijd zal bijblijven, is dat mensen er mogen 'zijn' tot het laatste moment. Het was de eerste keer dat ik zo intens in aanraking kwam met onze eindigheid. Onvermijdelijk nam ik mee afscheid van de mensen die ik heb gevolgd. Ik heb het ervaren als een betekenisvol deel van het leven.

Nooit vergeet ik het beeld van een stervende dame die aangaf dat ze nog nood had aan sociaal contact. Er werd discreet een bed in de leefruimte gezet zodat gezelschap mogelijk was. Ik vind het prachtig dat dat kan. Als men spreekt

© Touching Infinity

over waardig sterven, dan gaat het voor mij daarover. Dat een mens 'mag' sterven, de ruimte krijgt. Er hangt nog zoveel taboe rond. Sterven staat immers haaks op het belang van jeugdigheid in onze maatschappij. Van hieruit dus mijn verlangen om ook rond dat thema een film te maken.

En dat werd 'Touching infinity'?

Ja, ik volg mensen tijdens hun laatste levensfase. Ik heb eerst verschillende palliatieve eenheden bezocht, maar het moeilijke is dat de mensen daar in het beste geval nog maar een paar weken hebben. Dat biedt te weinig tijd om vertrouwen op te bouwen. Uiteindelijk heeft de palliatieve thuiszorgequipe van Gent-Eeklo me geholpen om mensen te leren kennen die ze begeleiden.

Het is een fantastisch team en ik heb mateloos veel respect voor wat ze doen. Ik volg nu enkele mensen, waaronder een jong gezin en een ouder koppel. Er komt ook een focus op de relatie met vrijwilligers.

Wat wil je vertellen?

Ik wil geen statement brengen, de film gaat niet over de dood zelf, maar over leven met het einde in zicht. Dat wil ik tonen in beelden, al is klank ook heel belangrijk, en misschien zelfs muziek; zoals ik al zei, ik ben nog zoekende. Ik vind het fascinerend hoe je nooit denkt

dat het je gaat overkomen hoewel er maar één zekerheid is in het leven en dat is dat je er op een bepaald moment niet meer zal zijn. De confrontatie met eindigheid blijft zo abstract. En toch, als je het toelaat om erbij stil te staan, schuilt er een verbindende kracht in die je dichter bij jezelf en je naasten brengt. Voor sommige mensen is dit angstaanjagend, voor mij werkt het bevrijdend.

Ik volgde een ouder koppel, Emma en Fernand. Fernand stierf een paar weken geleden, hij was 87. Die laatste dagen

'Er hangt nog zoveel taboe rond sterven, het staat immers haaks op het belang van jeugdigheid.'

waren intens, maar ondanks het nakende afscheid toch gevuld met liefde en humor. Vlak voor hij stierf heeft Fernand me bedankt dat hij deel mocht uitmaken van de film. Het was mooi om te merken dat ik dus niet enkel dingen neem, maar dat je samen aan iets betekenisvol kan werken. En ik leer ook van hen.

Doe je ook andere dingen naast documentaires maken?

Ja, ik combineer het met andere op-

drachten. Een fijn project was bijvoorbeeld 'Literaire meesters' voor Canvas waarin ik een portret maakte van Saskia De Coster. In het kader van het kunstenfestival Watou werkte Saskia er aan een totaalinstallatie, samen met Inne Eysermans van Amatorski, die de klank ontwierp. Een week lang brachten we samen in een klein huisje door, met veel blauwe verf, poëzie en fijne gesprekken.

Denk je al aan projecten na 'Touching infinity'?

Momenteel werk ik aan een film met kunstenaar Dirk Braeckman, maar daar kan ik nog niet veel over zeggen. Wel dat het rock-'n-roll is. Verder werk ik al een hele tijd samen met Bart Lodewijks, ook een kunstenaar. Met krijt maakt hij internationaal abstracte, geometrische tekeningen in buurten waar hij steeds naar terugkeert om zo het sociale weefsel bloot te leggen. Hij gaat in interactie met buurtbewoners en vraagt of hij ook bij hen thuis mag tekenen. Over dat proces en die ontmoetingen schrijft hij boeken. Ik ga een dossier indienen zodat ik kan meereizen en het project nog gelaagder wordt. Maar ik neem altijd mijn tijd, rijk worden is niet mijn ambitie en trouwens alle goede dingen in het leven worden beter met het rijpen, nietwaar?